بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

ہیثم قادری

کلامِ اُویسی

کلام

شیخ القرآن مناظر اسلام استاذ العلماء حضرت فیض ملت

علامہ محمد فیض احمد اُویسی صاحب مدظلہ

باہتمام: صاحبزادہ محمد ریاض احمد اُویسی

ناشر: مکتبہ اویسیہ رضویہ

بہاولپور

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

حضرۃ فیض ملت قبلہ علامہ محمد فیض احمد اویسی مدظلہ کی

اردو، سرائیکی نعتوں، اور ڈوہڑا جات کا مجموعہ

حصہ اوّل

کلامِ اویسی

باہتمام

صاحبزادہ محمد ریاض احمد اویسی رضوی

ناشر

مکتبہ اویسیہ رضویہ سیرانی روڈ بہاولپور۔ فون ۲۴۱۰

نعت شریف (سرائیکی)

نظر کرم بہر خدا
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

رہسے بحال بے نوا
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

تیڈے سوا کِنتے ونجاں
توں خود ڈسا کیویں کراں

صدیق دا ہئی واسطہ
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

تُو ہے تیڈے آ ڈٹھاں
کاری کروسیں بے کار ہاں

صدقہ منوں فاروق دا
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

عثمان غنی لجپال دا
حیدر علی مشکل کشاء

بابیٔ زہرا حسنین دا
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

دشمنیں دی بھبر بارہے
سجنیں دی کاوڑ سرتا رہے

ہُڈے بیڑے کوں چا کندھی لا
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

تا تگھاں نگھیندے تھک گیاں
ہنجوں وہیندے بے لس تھیاں

تیڈے سوا نئی آسرا
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

یارت ہوئی سکرات دی
قبر دی کالی رات دی

آسرا ہیں جیویں سدا
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

ادریسی دی قسمت کھول چا
اینکوں سڈا دکھول چا

موت مدینے دی ڈیوا
یا مصطفیٰ یا مصطفیٰ

نعت شریف

آ ڈٹھم بہار مدینہ خود ہے غم خوار مدینہ

پیا روضہ جھلکاں مارے پیا کعبہ جند ڑی وارے

پیا کھاوے عرش ہلارے واہ واہ دلدار مدینہ

اُتھ قدسی سئیں نوائی ہین سر عرشی پاک جھکائی ہین

سب ہوش حواس بھلائی ہین تک تک لسکار مدینہ

ایں جاکوں ناز وڈا ہے جتھ مدنی سئیں ڈھلکیا ہے

خود طالب عرش علیٰ ہے مطلوب غبار مدینہ

ہن ملک طواف کریندے آ جھولی قطب اڈیندے

سئیں بھر بھر جھولیاں ڈیندے نیں کرم دی تار مدینہ

اُتھ سارے ڈکھ ٹل ویندن اُتھ موجھاں سب ول ڈیندن

سب خوشیاں جو بھل بھل ویندن تک تک انوار مدینہ

ایں روضے دا اُچا شان ہے جبریل جتھاں دربان ہے

لاریب محبِ رحمان ہے محبوب ہے یار مدینہ

فیض احمد یار اویسی جاں گھر وں واپس ویسی
ہر سجن کوں دعوت ڈیسی جل ڈیکھو یار مدینہ

ڈوہڑا

ہُن آمٹھڑا نہ ڈھیر ہسکا ودی روندی ہاں روہ جبل وچ
تیٹیں باجھ میڈا بیا کون ہے ڈسا ہیں کوکاں جھر جنگل وچ
ڈکھ ڈھاگ سر تھی گِن ہے جی اوکھا پلپل وچ
کر کرم اُویسی تے سوہنڑاں ہے پھاتھا زُلف کنڈل وچ

ڈوہڑا

مجبوب خدا دا رنگ ڈیکھو کھڑا خندق خود کھٹیندا ہا
سمل سفر دا کھٹ گیا سب کھڑا آپ تسلی ڈیندا ہا
پیٹ مبارک تے بدھ پتھر فاقہ فکر نبھیندا ہا
آکھ اُویسی امت کارن سمیٹیں تکلیف اٹھیندا ہا

نعت شریف

مُنگ ڈُلڈے کنجر سینے تے جیڑھا سڑدے شاہ نگینے تے

جبریل امین غلام سڈائے رب شان کمال دیاں قسماں چائے

پیا ناسل روڑا شان گھٹائے ھیں پٹ پے گئی گونے پھینے تے

چن ٹوٹے کر ڈکھلایا ہے ، لتھا سورج واپس آیا ہے

رب شان کمال ودھایا ہے کیتی رب لعنت لیے دینے تے

جاں ہرنی قیدِ نڑ یاد کرے سڈ مارتے پئی فریاد کرے

بن ضامن سئیں امداد کرے قربان لجپال لکھینڑے تے

جیہڑا شان کمال بلال ڈٹھا جیڑھا حسن جمال جتوال ڈٹھا

کیا ابوجہل بے حال ڈٹھا نہ کر اعتبار لعینے تے

میدان حشر دا اوکھا ہے تے میں وت اھداں سوکھا ہے

اوندے دل وچ سمجھو دوکھا ہے جیڑھا نئیں چڑھیا عرب سفینے تے

ہو وی یار ت فیض اُویسی دی قبر وچ آئے ہوئے پردیسی دی

نج پالیس کاسہ لیسی دی کرو کرم بے کار کمینے تے

نعت شریف

ہوا دیندی مدینے پئیں میڈے ڈکھڑیں سُناویں چا !
تُوں چُم جالی اکھیں ٹھاریں تے ہتھ بدھ سَر جھکاویں چا
سلام آکھیں صلوٰتاں لکھ ایں بے واہے بے چارے دیاں
کڈاں اُدسے میڈی واری سوہݨاں سانول ڈساویں چا
سُݨڑادیں غار والے کوں تے سیئیں عادل پیارے کُوں
رتوں رودیں تے ہتھ جوڑیں لکھاں حیلے ہنڑادیں چا
اُتھاں عثمان علی ہوسن صحب سارے تے گھر والے
اندر روضے دے جھاتی پا کریں دیداں بھنوادیں چا !
تُوں ونج آکھیں میں اوکھاں کرو کاری نکارے دی
جیہڑی حالت ڈٹھی ویندیں ایہا ساری ڈساویں چا
مِٹھے حسنین دا صدقہ تے زہرا پاک دا صدقہ
تے آمنہ پاک دے صدقے سبھے ڈکھ غم ونجاویں چا

اُولسی فیض احمد دی کہانی سب سُنا ڈیویں !

جیکر تھیوے مہربانی تاں وِل وَلدا ڈِسا ویں چا

ڈوہڑا

میں کیوں آکھاں بے وارث ہاں میڈا وارث پاک نبی اے

کل ولی صحابہ سارے میڈا مرشد پاک علی اے

میراں میر تے محی الدین میڈا رہبر غوث جلی اے

اُولسی کوں ہے مان وڈا اوندا محکم پیر ولی اے

ڈوہڑا

وسدے ہاسے تے وِسدے نہ ہاسے جڈاں ہاسے نال سجن دے

مدّت گزری نال نبھیندیں ہن ناز نخرے وَن وَن دے

کونج قطاروں نکھڑ پئی نہ لبھدے راہ ملن دے

الست دی مستی مست کیتا نہ رہ گئے ہوش وطن دے

فیض اُولسی تانگھاں کھا گیاں کڈاں اوسن وقت ولن دے

نعت شریف

سدا جیوو تے لکھ تھیوو مِٹھے راہی مدینے دے
جڈاں پہنچو مدینے وچ ڈیکھائے منظر نگینے دے

تُساڈے بھاگ بھلڑے ہِن جڈاں بِھسو جہازاں وچ
خُدا سانگا جڈاں جوڑیا پئے گنڑ سو ڈیہہ مہینے دے

میڈی عرضی پچاۓ چا اوں سوہنڑیں سئیں دی خدمت وِچ
ڈکھیں تاڑ سیتے ہیر ساڑیئے پئے گردن زخم سینے دے

کرو کاری نکاسے دی سُنو زاری وِچارے دے
مہر دی بھال بھالو چا نہ ڈیکھو گُنڑ کمینے دے

توں ہیں لجپال ازلی سئیں لکھاں ہیں جئیں کوں گل لاتو !
نبی سارے پئے گُنڑ گا دن تیڈے سوہنڑیں قرینے دے

سبھے رشتے ہیں سٹ بیٹھاں ستے ترٹا ہِ گن مان یاراں دے
پے گھٹدن ڈیہنہ حیاتی دے قریبن ڈیہنہ دفینے دے

اے باقی عمر نہ گالاں مدینے پاک وچ جالاں
اُویسی نت مزے پاواں مدینے دے خزینے دے

ڈوہڑا

جڈاں وسدے ہاسے وچ مُلک مُہن دے نہ فکر ہئی کہیں شئی دی
اُتے وطن کنوں بے وطن تھیو سے نہ رہ گئی سُدھ ہک پئے دی
سئیاں آن پھتو سے وچ پنجرے دے بھل پئے گئی لکے تے ڈکے دی
توں بکڑا اُویسی لڑ ولیاں دا اے لج رکھیسن در آئے دی

:

ڈوہڑا

ہک ہیں نمی تیڈے ناز کھڑا کُل جگ پئے کرُلاندا !
ملکوت قدس جبروت تو نڑیں ہے چرچا تیڈڑے ناں دا
تیڈے ہجر اندر ہر ویلے ہاں تن اپنے کوں کھاندا
دیدار اُویسی کوں تھیوے ہے پیا ساڈھیر ڈہاندا

نعت شریف

ڈکھاں ماریاں ہزاراں کوں سئیں گل لایا تے تئیں لایا
سدا اجڑیں بہاڑاں کوں سئیں گل لایا تے تئیں لایا
جیندے جو گل پئی پھاسی تے آکھیسن یا رسول اللہ
اوں اوکھی دیاں پکاراں کوں سئیں گل لایا تے تئیں لایا
ڈتی جابر نے دعوت سئیں تے سئیں وی چار یاراں کوں
ایں کم کھانڑیں تے یاراں کوں سئیں گل لایا تے تئیں لایا
لگے رنگ اُمِ معبد کوں جڈاں پایا قدم سوہنڑے
اوں سنڈھ بکری دیاں دھاراں کوں سئیں گل لایا تے تئیں لایا
کیویں مکے دی بڈھڑی گنڈھڑی چا مکہ چھڑیندی ہئی
اوندی قسمت دیاں تاراں کوں سئیں گل لایا تے تئیں لایا
سدا جگواے حلیمہ بخت ہن سوہنڑے کوں جھولی پاء
اوں ڈاچی دیاں مہاراں کوں سئیں گل لایا تے تئیں لایا

اُوؔیسی فیض احمد وی تیڈے در دا بھکاری اے
لکھاں ایں جیہیں بیکاراں کوں سئیں گل لایا تے تئیں لایا

ڈوہڑا

موت کوں اوکھا نہ سمجھو اے موت پیام وصال والے
موت دی کوڑ تھی کھنڈوینڈی جڈاں پیتم جام جمال دا لے
موت تاں یار ملاوڑیں ہے کوئی سمجھے صاحب کمال دالے
رات ڈینہاں ہے تانگھ سجن دی کڈاں نظر مہر دی بھال دالے
اُوؔیسی لکھ نالائق سہی پر بردہ تیڈی لج پال دا اے

ڈوہڑا

ڈیکھ کے حال صحابہ دا تھیا جابر گھر روانہ
خوش تھی بی بی جابر دی پئی پڑھدی لکھ شکرانہ
تھی بخت بیدار بیوس اوں ڈینہہ جڈاں آیا حبیب یگانہ
تھیا فضل اُوؔیسی جابر تے پیا کردہ رئیس زمانہ

نعت شریف

فرش والو! بے خبر ہو تم کیا جانو ان کی شان
عرش والو! تم بتاؤ کیسے ہیں جانِ جہان
قدسیو! کچھ تو کہو کروبیو بولو تمہیں
خاموشی چھائی ہوئی ہے لاعلمی کا ہے سماں
سدرہ والے سدرہ پہ دیکھتے رہے
عرش خود چکرا گیا جب بنا لامکاں انکا مکاں
جبریل بولے چپ رہو تم کیا سمجھو راز کو
لی مع اللہ سن چکے پھر ڈھونڈے ہو ان کا نشاں
لَمْ یَعْرِفْنِی جب سے کہا ہے شاہ نے
عقل والے دنگ ہیں بے عقل سمجھے کہاں
اویسی فیض احمد کی رہے گی صدا حشر تک
وہ جلوۂ حق ہے اور کونین کی روحِ رواں

نعت شریف (اُردو)

اب اغثنی یا نبی کہتے چلو کہتے چلو
لب پہ اُدْرِکْنی سدا پڑھتے چلو پڑھتے چلو

روکیں تو رکنا نہیں روئے کوئی روتا رہے
ان کا دامن تھام کر بڑھتے چلو بڑھتے چلو

اس وظیفہ جلیلہ پر زبان جاری رہے
ہر گھڑی پڑھتے ہوئے چلتے چلو چلتے چلو

تم اگر دنیا میں پھنس جاؤ تو کہنا یا نبی
خود بنے گی بگڑی دم بھرتے چلو بھرتے چلو

ہو قبر کی کالی شب یا سخت دن ہو حشر کا
یا نبیؐ کے ذکر میں جھومتے چلو جھومتے چلو

غم کے ماروں کو کبھی ہرگز نہ چھوڑا آپ نے
رونے والوں کو کہا ہنستے چلو ہنستے چلو

تم اُویسی فیض احمد بھی پکارو یا نبی
پھول رحمت کے گریں چنتے چلو چنتے چلو

نعت شریف

اے سرزمینِ مصطفیٰ عظمت تیری پہ جاں فدا
اللہ اللہ ہے شان کیا محبوب تجھ کو مل گیا
رحمت خدا کی ہے سدا محبوب تجھ پہ بانٹتا
تجھ کو ملا وہ مرتبہ قدسی بھی ہیں تیرے گدا
سب نوریوں کی ٹولیاں شام و سحر آتی ہیں یہاں
ہیں یہ ترانے گاتیاں صلِّ علیٰ صلِّ علیٰ
حق نے دیا ہے مرتبہ قدموں کی پیاری دھول کیا
ہر ذرّہ شہرِ مصطفےٰ ، خاکِ شفاء خاکِ شفاء
وہ یاد ہے کیا وقت تھا یثرب تجھے کہتے تھے سب
محبوب نے دیکر قدم تجھ کو کہاں پہنچا دیا

ایمان میرے کی ہے تو ملجاؤ ماوا جا پناہ !
تجھ سے ہی میرا چین ہے تجھ میں ہے میر دلِ رُبا

تختِ سلیماں بھی جھکا جب اس نے دیکھا دُور سے
تو عرش سے ہے بالا تر اے بوسہ گاہِ انبیاء
تبّع حمیری کون تھا تھی دھاک جس کی مُلک میں
سب عظمتیں دیکھ کر تیرا شیدا و طالب بن گیا
اِک اُویسی ہی نہیں ہے ہر مسلمان کی صدا !
جب موت آئے یا خدا بس ہو مدینہ طیبہ

نعت شریف

عرشِ مُعلّیٰ سیر گاہ اور لامکاں جاگیر ہے
مُلک و ملک سب ملک ہیں کتنی بڑی توقیر ہے
دیکھ لو اسریٰ کا دولہا ہے چٹائی پر مگر
عرش ہیں چشم براہ کیا عجب تاثیر ہے

خود ملک روح الامین لے کاسہ ہاتھوں میں کھڑے
کرّوبی قدسی سبھی ہر ایک ان کا فقیر ہے

چابیاں کونین کی دے دیں خدا نے آپ کو
کیوں نہ مانگیں آپ سے رونا سدا بے پیر ہے

رحمتِ یزداں کا مرکز کون ہے دیکھ ذرا
پڑھ لو وما ارسلنک قرآن میں تحریر ہے

ان کا ثانی تھا نہ ہے نہ ہوگا حشر تک
بعد اللہ کے محمدؐ اپنی ہی آپ نظیر ہے

انّک لعلیٰ خلقٍ عظیم ہے لقب
وہ وحدۂ بے مثل کی تصویر ہے

یہ اویسی بن کے آیا ہے بھکاری آپ کا
ہو بھلی کر دے بھلی جیسی میری تقدیر ہے